

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci žalobce **M. M., zastoupeného Mgr. Janem Poláčkem, advokátem** se sídlem AK nám. Republiky 53, 530 21 Pardubice, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2013, č.j. KrÚ 2260/2013/ODSH/8,

t a k t o :

- I. R o z h o d n u t í** žalovaného ze dne 17.1.2013, č.j. KrÚ 2260/2013/ODSH/8 **s e** pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Jana Poláčka, právního zástupce žalobce, ve lhůtě **do 30 dnů** od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 21.11.2012, č.j. MěÚ Litomyšl 42468/2012 a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl uvedeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f)

bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla dne 28.2.2012 v 9:9 hodin v obci Litomyšl na silnici I/35 před firmou Story Design ve směru jízdy na obec Svitavy překročil nejvyšší povolenou rychlost o 55 km/h, když byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost vozidla, které řídil, 105 km/h. Žalobci byla za spáchání uvedeného přestupku uložena podle § 11 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, přičemž namítal jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Krajský soud uvádí jednotlivé žalobní námitky v následujícím pořadí:

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, když před vydáním rozhodnutí nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci, neboť správní orgány neprovedly žádné dokazování a spokojily se pouze s podklady od Policie ČR. Měření ze strany Policie bylo prováděno v rozporu s návodem k používání měřicího zařízení. Správní orgány se těmito námitkami dle žalobce odmítly zabývat, přičemž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že : „... *správní orgány nejsou příslušny hodnotit služební postupy Policie ČR.*“ V tomto postupu žalovaného pak žalobce shledal porušení jeho práva na spravedlivý proces zaručeného Listinou základních práv a svobod, a to konkrétně z důvodu opomenutých důkazů, přičemž odkázal na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 61/94, II. ÚS 127/96, III. ÚS 95/97). Žalobce přitom poukázal na obsah ověřovacího listu silničního rychloměru RAMER 7 CCD v.č. 190/94, podle kterého je měření možné pouze při dodržení návodu k používání.

Správní orgány při posouzení zákonnosti měření rychlosti vozidla žalobce vycházely pouze z oznámení o přestupku, které je ovšem administrativním úkonem, nikoliv důkazem, a z úředních záznamů Policie ČR, přičemž správní orgán prvního stupně předvolal zasahujícího policistu J. K., tedy měl možnost ho vyslechnout při ústním jednání ohledně způsobu provádění měření při silniční kontrole žalobce v předmětný den, avšak toto správní orgán prvního stupně neučinil. Tímto postupem správní orgán prvního stupně porušil vyšetřovací zásadu zjišťování skutkového stavu ve věci přestupku. Žalovaný pak výslech policistů označil za nadbytečný a jeho případné provedení za přepjatý formalismus. Žalobce přitom ohledně možnosti odmítnout navržený důkaz odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101. Žalobce má za to, že vznesením svých pochybností ohledně průběhu způsobu měření rychlosti vozidla, založil důvodné pochybnosti o podobě skutkového stavu tak, jak byl policisty vyličen, tedy správní orgány se jeho námitkami měly řádně zabývat.

Dále považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť má za to, že správní orgány řádně svá rozhodnutí neodůvodnily. Žalobce má za to, že žalovaný jako odvolací správní orgán měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro vady řízení zrušit a řízení zastavit v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Výrok správního rozhodnutí prvního stupně byl vydán v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, dle žalobce je nesmyslný a zmatečný, neboť nejednoznačně specifikuje místo spáchání přestupku. Žalobce má za to, že měl-li být přestupek spáchán v obci Litomyšl, pak nemůže být současně charakterizován tak, že byl spáchán ve směru od Litomyšle na Svitavy. Žalobce navrhl ohledání místa údajného spáchání přestupku a výslech policistů. Žalovaný přitom na tuto námitku žalobce o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zakotvenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nereagoval, není tedy zjevné, jakými úvahami se v této konkrétní otázce při vydání svého rozhodnutí řídil. Žalobce se odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006, č.j. As 46/2005 -55, podle nějž důkazní břemeno o spáchání přestupku nese nepochybně správní orgán.

Žalobce namítal, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s jeho návrhem na doplnění dokazování ohledně provedení výsledku nadřízenými policisty těch policistů, kteří zasahovali, a to z důvodu objasnění případné finanční motivace na vyšší výsledovosti silničních kontrol. Dále se žalovaný nevypořádal s tou odvolací námitkou, že oznámení o přestupku a výpis z evidenční karty řidiče nelze považovat za důkazní prostředky. Žalovaný nereagoval na opětovný důkazní návrh zajištění manuálu k měření měřicího zařízení, přičemž žalobce připomněl, že je oprávněn navrhopvat důkazní návrhy v jakémkoliv stadiu správního řízení. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou o nevhodnosti místa měření s ohledem na nedodržení předepsaného postupu měření týkajícího se vodorovné polohy měřicího zařízení k vozovce. Žalobce přitom odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011-56 (správně 3 As 29/2011-51), v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že rozhodující je skutečný průběh měření, nikoliv pouze ta okolnost, že policisté byli náležitě k měření proškoleni. Konečně je žalobce toho názoru, že uložená sankce není řádně odůvodněna.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností ve věci, přičemž jsou v něm vypořádány veškeré námitky žalobce.

Žalovaný má za to, že měření rychlosti vozidla bylo v konkrétním případě provedeno nezpochybnitelně správným způsobem, v souladu s manuálem měřicího zařízení, přičemž se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.1.2013, sp.zn. 3 As 82/2012.

Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle žalovaného splňuje kriteria nezaměnitelnosti, tudíž dle žalovaného ob stojí z pohledu zákonných požadavků vyjádřených ve správním řádu a v přestupkovém zákoně.

Výsledek zasahujících policistů není dle žalovaného nutností v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, sp. zn. 5 As 64/2011. Žalobce směřuje pojmy podkladů a důkazů pro vydání správního rozhodnutí. Záznam o přestupku ve smyslu listinného výstupu z měřicího zařízení považuje žalovaný za důkaz v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2008, sp. zn. 7 As 39/2007. Správní orgány objasnily, proč neprovedly důkaz manuálem k měřicímu zařízení, žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2011, sp. zn. 1 As 42/2011. Ohledně druhu a výše uložené sankce má žalovaný za to, že tato byla řádně skutkově odůvodněna již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dle oznámení o přestupku ze dne 28.2.2012 (čl. 1 správního spisu) byl žalobce označen za podezřelého ze spáchání přestupku, jak popsáno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Ve správním spise je založen úřední záznam ze dne 28.2.2012 vyhotovený pprap. J. K. (čl. 2 správního spisu), záznam o přestupku s uvedením naměřené rychlosti a fotodokumentace (čl. 3,4,6,7 správního spisu), kopie oznámení přestupku ze dne 28.2.2012 (čl. 4 správního spisu) s vyjádřením žalobce: „*Nejsem si vědom tak vysoké rychlosti.*“ Po četných omluvách žalobce z nařízených ústních jednání se ve věci konalo ústní jednání dne 25.10.2012. V omluvě z ústního jednání datované dne 3.9.2012 požadoval žalobce provedení důkazu návodem k obsluze příslušného měřicího zařízení, neboť měl za to, že měření bylo prováděno v rozporu s pokyny pro obsluhu tohoto zařízení. Při ústním jednání dne 25.10.2012 byly jako listinné důkazy přečteny - oznámení přestupku ze dne 28.2.2012, fotodokumentace k přestupku, ověřovací list rychloměru, proškolení policistů, výpis evidenční karty řidiče. V ověřovacím listu silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD (čl. 9 správního spisu) je výslovně uvedeno: „*Rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.*“ Úřední záznam sepsaný zasahujícím policistou pprap. J. K. dne 28.12.2012, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání založeném ve správním spise, jako důkaz čten nebyl. K návrhu žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujícími policisty bylo jednání odročeno, neboť, jak uvedl do protokolu správní orgán prvního stupně, „...*pro objektivní zjištění příčiny je nutné doplnit spisový materiál dalšími důkazy – výpovědí svědka policisty.*“ V ústním jednání bylo pokračováno dne 15.11.2012, přičemž k tomuto jednání byl jako svědek předvolán a rovněž se dostavil zasahující policista pprap. J. K. Při ústním jednání bylo přistoupeno k dokazování, když policista pprap. J.K. byl poučen o podání svědecké výpovědi a následně bylo umožněno žalobci, aby svědkovi kladl otázky, avšak s ohledem na to, že toho žalobce nevyužil (neboť neměl k dispozici manuál měřicího zařízení), ukončil správní orgán prvního stupně provedení tohoto důkazu bez jakéhokoliv výsledku svědka.

Žalobce navrhl provedení důkazu ohledáním místa, a to měřicího místa za účelem zadokumentování stavu měřicího místa a polohy vozidla v době měření. Požadoval rovněž, aby bylo doloženo, zda bylo měřicí místo bylo řádně určeno.

Ve svém vyjádření ze dne 15.11.2012 (čl. 55 správního spisu) žalobce zopakoval svůj návrh na provedení důkazu výsledkem obou zasahujících policistů, návodem na použití měřicího zařízení, aby bylo zjištěno, zda byl postup dle návodu dodržen, a ohledáním na místě. Výslovně namítl, že: „...*měření bylo prováděno na místě, kde stavebně technické uspořádání vozovky neumožňovalo použití takového měřicího zařízení.*“

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (s. 3) se podává, že tento zamítl návrh na provedení důkazu uživatelským manuálem měřicího zařízení z toho důvodu, že bylo prokázáno, že pprap. J. K. byl za účelem obsluhy silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD řádně proškolen, z čehož vyplývá, že „*zacházení s přístrojem a dodržování správného postupu při měření rychlosti s tímto rychloměrem v potřebném rozsahu ovládá.*“ S návrhem výsledku policistů se správní orgán prvního stupně vypořádal tak, že výsledek druhého policisty por. R. B. považoval za nadbytečný, neboť ten měřicí přístroj neobsluhoval. Výsledek pprap. J. K. dle jeho názoru proveden byl, byl předvolán za účelem prokázání dodržení podmínek pro měření rychlosti vozidel, avšak žalobce nebyl schopen svědkovi klást otázky. Zamítl rovněž návrh na ohledání na místě, neboť není nadán potřebnými odbornými znalostmi, aby se zabýval a hodnotil polohu služebního vozidla při měření (s.4). Správní orgán prvního stupně přitom zdůraznil, že je právě správní orgán, který provádí dokazování. Dále správní orgán prvního stupně odůvodnil uložení konkrétního druhu a výše sankce více jak dvojnásobným zvýšením povolené rychlosti a okolnostmi vyplývajících z evidenční karty řidiče.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeno odvoláním žalobce, v němž se dožadoval provedení důkazů v jeho prospěch s odkazem na zásadu „*in dubio pro reo.*“ Žalobce v odvolání prakticky uvedl ty námítky, které byly následně vtěleny do žaloby a jsou tak již jako žalobní námítky směřující proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedeny shora. Žalobce přitom zejména poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně hodnocení tvrzení policistů, když je nelze považovat za absolutně nezpochybnitelné, pokud obviněný svými tvrzeními založil důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje. Žalobce přitom navrhl provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů ohledně dodržení pokynů návodu k obsluze a dále jím nadřízených policistů ohledně motivace policistů ke zvyšování výslednosti (s. 4 odvolání). Výslovně namítl hodnocení oznámení o přestupku jako důkaz. Žalobce uvedl konkrétní důvody polohopisného charakteru, pro něž považuje zvolené místo měření za nezpůsobilé k řádnému objektivnímu měření (s. 5 odvolání). V této souvislosti navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem. Žalobce poukázal na nutnost umístění vozidla s měřičem ve vodorovné poloze v úrovni vozovky, jak vyplývá z příslušného ověřovacího listu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyhodnotil žalovaný „podklady“ obsažené ve správní spise, včetně úředních záznamů Policie ČR a oznámení o přestupku s vyjádřením žalobce (s. 3 žalovaného rozhodnutí) jako „dostatečné k prokázání daného přestupku“, přičemž z tohoto důvodu shledal nadbytečnost dalšího dokazování, a to i ohledně „prozkoušení“ policistů z ovládání měřicího zařízení. K námitkám k zákonnosti postupu policistů uvedl, že správní orgány nejsou oprávněny hodnotit služební postupy policistů. Postup správního orgánu prvního stupně vyhodnotil tak, že správní orgán prvního stupně nepovažoval za nutný výsledek policisty J. K., jak vyplývá ze spisové dokumentace a z odvoláním napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uznal za zákonný. S ohledem na skutečnost, že žalovaný označil celé odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí za splňující veškeré zákonné náležitosti, lze mít na to, že se ztotožnil s odůvodněním uložené sankce.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů /§ 75 odst. 1), 2) s.ř.s./

Posouzení důvodnosti žaloby:

Žaloba je důvodná.

Podle § 51 přestupkového zákona se na řízení o přestupcích, není-li stanoveno přestupkovým zákonem jinak, vztahují obecné předpisy o správním řízení. S ohledem na absenci ucelené speciální právní úpravy provádění dokazování v části třetí přestupkového zákona (s výjimkou § 73, § 74 přestupkového zákona), na dokazování v řízení o přestupcích zásadně dopadá právní úprava dokazování obsažená ve správním řádu (§ 51-§ 56 správního řádu). Pro trestněprávní povahu řízení o přestupcích přitom nelze použít ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu o určení lhůty k provedení úkonu, neboť by tím byl ohrožen účel přestupkového řízení. Tato výhrada je odůvodněna zejména poukazem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), když okolnost, zda konkrétní skutková podstata společensky nežádoucího chování je zařazena mezi přestupky či je kriminalizována zařazením mezi trestné činy, je mnohdy nahodilá a je odrazem spíše politické reality než právně promyšlené legislativní činnosti vykazující konzistenci v pomyslné dělicí čáře mezi společenskou nebezpečností jednotlivých typových skutkových podstat. V řízení o přestupcích je při zjišťování skutkového stavu věci třeba mít na zřeteli uvedenou trestněprávní povahu deliktu, což v sobě implikuje zvýšenou ochranu práv obviněného, jak vyplývá z judičiální činnosti správních soudů. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101 (dostupný na

www.nssoud.cz): „*Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. V přestupkovém řízení jsou však kladeny specifické nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a v jejich světle je třeba vykládat obecná ustanovení obsažená ve správním řádu (srov. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. C. H. Beck, Praha 2009, s.466). Na zjišťování skutkového stavu v rámci přestupkového řízení je tak potřeba aplikovat ještě přísnější měřítko než na správní řízení obecně, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č.209/1992 Sb.).*“ Dokazování prováděné v přestupkovém řízení se tedy řídí správním řádem s tím, že právo obviněného vyjádřit se ke všem okolnostem, které jsou mu kladeny za vinu, jakož i k důkazům o nich, právo uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, přičemž obviněný nesmí být donucován k výpovědi ani doznání, je výslovně zakotveno v § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona je pak vyslovena povinnost správního orgánu prvního stupně konat v řízení o přestupcích ústní jednání.

Podle § 52 správního řádu provede správní orgán důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Návrhy účastníků řízení přitom není vázán. Uvedené zákonné ustanovení je projevem zásady vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. To ovšem neznamená, že správní orgán rozhoduje o provedení konkrétně navržených důkazů libovolně, nýbrž je povinen důvody, pro které případné důkazní návrhy (resp. důkazní prostředky) neprovede, v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě, t.j. srozumitelně a dostatečným způsobem vysvětlit. Neučiní-li tak, zatíží správní řízení procesní vadou tzv. „*opomenutých důkazů*.“ K této problematice se již opakovaně vyjádřil Ústavní soud, když konstatoval, že opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost a současně protiústavnost vydaného rozhodnutí, neboť nevypořádáním se s důkazními návrhy (a stejně tak opomenutí provedení zhodnocení některých z důkazů v rámci volného hodnocení důkazů) porušuje právo na spravedlivý proces (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 8.12.2009, č.j. I. ÚS 118/09 dostupný na www.nalus.cz), respektive právo na tzv. „*fair proces*“ ve smyslu dodržení procesních pravidel nastavených příslušnými normami procesního práva, když tato interpretace práva zakotveného v ústavním pořádku České republiky (čl. 36 odst.1 Listiny základních práv a svobod) jako práva na řádný proces odráží rezignaci na vytvoření uspokojivé definice spravedlnosti.

To, že je to právě a pouze správní orgán, který provádí dokazování, nikoliv obviněný, je zcela zjevné, že to zákonodárce patrně ani nepovažoval za žádoucí explicitně vyjádřit ve správním řádu. Nicméně prameny této role správního orgánu, kterou nelze přenést na obviněného z přestupku ani na jiné účastníky správního řízení (jejich role spočívá v navrhování důkazních prostředků a v možnosti vyjádřit se ke způsobu dokazování i k důkazům jako výstupům z provedení dokazování), vyvěrají ze shora zmíněné zásady vyhledávací, kterou je dokazování ve správním řízení ovládáno. Rovněž tak výkladem ustanovení § 52 správního řádu, když se jedná o kogentní ustanovení, když kogentnost

právních ustanovení je zcela typická pro procesněprávní úpravu obecně, je nutno dospět k závěru, že jiný způsob dokazování správní řád nepřipouští.

V dané věci správní orgán prvního stupně zdánlivě sice vyhověl návrhu obviněného z přestupku na provedení důkazního prostředku výsledkem svědků, když příslušného policistu předvolal k ústnímu jednání, avšak k reálnému provedení důkazního prostředku, tedy k provedení dokazování v souladu s § 52 správního řádu, nedošlo. Správní orgán prvního stupně se omezil na poučení svědka o jeho procesních právech a povinnostech a na to, že obviněnému umožnil klást svědkovi otázky. Nelze však odhlédnout od toho, že správní orgán prvního stupně se řádně nezhostil svojí povinnosti vést dokazování ohledně těch důkazních prostředků, které připustil, když si tuto svoji povinnost vyložil toliko jako možnost či příležitost k provedení dokazování, kterou v průběhu „dokazování“ nenaplnil.

Postupem, kdy správní orgán prvního stupně předvolal obviněným navrhovaného policistu jako svědka, vytvořil legitimní očekávání žalobce v postavení obviněného, že policista bude jako svědek řádně (tedy v souladu se zákonem) vyslechnut a následně bude v rámci volného hodnocení důkazů správním orgánem vyhodnocena důkazní hodnota jeho výpovědi, přičemž obviněný z přestupku bude moci využít svého práva vyjádřit se jak ke způsobu dokazování, tak ke svědecké výpovědi a následně v rámci případného uplatnění práva na podání odvolání jako řádného opravného prostředku bude moci využít práva vyjádřit se ke zhodnocení důkazní hodnoty svědecké výpovědi správním orgánem prvního stupně, které bude zakotveno v odůvodnění správního rozhodnutí meritorní povahy. Legitimní očekávání lze přitom charakterizovat jako na základě zákona oprávněný stav účastníka řízení ve vztahu ke správnímu orgánu, že tento bude v průběhu správního řízení postupovat v souladu se zákonem, tedy v dané věci se správním řádem a s přestupkovým zákonem. Princip legitimního očekávání v oblasti správního práva je pojmově spjat s řádnou interpretací a aplikací práva správními orgány jako vykonavateli veřejné správy. V čl. 1 Ústavy se Česká republika přímo prohlašuje za právní stát, jehož atributem je právě princip legitimního očekávání. Je v souladu s legitimním očekáváním, když legitimita je dána zákonodárcem a zastávanou správní praxí, očekává-li účastník správního řízení, (tím spíše obviněný) zákonný postup, který je standardním postupem v jiných věcech obdobného charakteru. V právu podústavním je tento princip explicitně zakotven v § 2 odst. 4 správního řádu. Avšak i bez tohoto zákonného ustanovení by nebylo pochyb o nutnosti aplikovat právo při výkonu veřejné správy ústavně konformním způsobem, jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu: „*Jednou z funkcí Ústavy, zvláště ústavní úpravy základních práv a svobod, je její "prozařování" celým právním řádem. Smysl Ústavy spočívá nejen v úpravě základních práv a svobod, jakož i institucionálního mechanismu a procesu utváření legitimních rozhodnutí státu (resp. orgánů veřejné moci), nejen v přímé závaznosti Ústavy a v jejím postavení bezprostředního pramene práva, nýbrž i v nezbytnosti státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod.*“ (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 257/98 ze dne 21.1.1999; sp. zn. III.ÚS 210/2000 ze dne 9.11.2000, sp. zn. II.ÚS 369/01 ze dne 18.12.2002, dostupné na www.nalus.cz). Je přitom podstatné, že legitimní očekávání je vnímáno jako součást shora již zmíněného práva na spravedlivý, řádný

proces. Provedl-li správní orgán prvního stupně důkaz výsledkem svědka popsaným způsobem, kdy vyčerpал svoji aktivitu podáním poučení, jak je prokázáno protokolem o ústním jednání ze dne 15.11.2012, a následně ukončil dokazování s odkazem na to, že obviněný není schopen klást svědkovi dotazy, nelze toto provedení důkazu v žádném případě považovat za řádné provedení důkazu v souladu s § 52 správního řádu. Nezákonnost provedení důkazu je navíc umocněna tím, že sám správní orgán prvního stupně, jak je prokázáno protokolem o ústním jednání ze dne 25.10.2012, označil provedení výsledku z pohledu objektivitu za „*nutné*.“

Tuto podstatnou vadu řízení plně nezhojil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřením, že správní orgán prvního stupně „*nepovažoval za nutné*“ výslech policisty pppap. J. K., jak vyplývá ze spisové dokumentace a z odvoláním napadeného rozhodnutí. Jak právě prokázáno shora, správní orgán prvního stupně naopak výslovně označil výslech za „*nutný*.“ Provedené zhodnocení žalovaného ohledně odvolací námitky žalobce co do způsobu provedení dokazování výsledkem policisty je v rozporu s uvedeným protokolem o ústním jednání ze dne 25.10.2012. Dle názoru krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku, je totiž zřejmé, že žalovaný uzavřel na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že tento ve shodě s žalovaným, avšak s ohledem na konkrétní vznesené námitky žalobce nikoliv ve shodě s krajským soudem, považoval navržené důkazy za nadbytečné.

Pokud se jedná o charakter oznámení přestupku, je třeba dát za pravdu žalobci v tom smyslu, že se jedná o administrativní úkon, kterým se oznamuje podezření z přestupku a který obsahuje skutkově rozhodné okolnosti pro úvahu správního orgánu o tom, zda zahájí správní řízení o přestupku a které konkrétní důkazní prostředky provede. Stejně tak úřední záznamy vypracované policisty nemohou sloužit jako důkazní prostředky, nýbrž pouze jako podklad pro konkretizaci důkazního materiálu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115, dostupný na www.nssoud.cz). V tomto ohledu, když nelze jednoznačně usoudit na to, že úřední záznamy byly pojaty mezi důkazní materiál, nevyplývá to totiž z protokolu o ústním jednání, při němž bylo dokazování prováděno, lze patrně žalovaného upozornit na použití poněkud zavádějící formulace v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy podkladový materiál označil za dostatečný k prokázání daného přestupku. Je třeba si uvědomit, čehož si je ostatně žalovaný zjevně vědom, jak vyplývá z jeho vyjádření k žalobě, že podkladový materiál pro vydání rozhodnutí je širším pojmem než pojem důkazní materiál, který slouží k prokázání skutkového děje či stavu.

Co se týče námitky žalobce o tom, že zpochybnil bezchybnost či souladnost provedení způsobu měření rychlosti jeho vozidla, tudíž bylo na místě provedení výsledku zasahujícími policisty, v tomto ohledu se soud s názorem žalobce ztotožňuje. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č.j. 1As 44/2009-101, dostupný na www.nssoud.cz), zpochybní-li žalobce zákonnost postupu policistů, nikoliv zcela nedůvodně, je na místě jejich výslech. To žalobce učinil v průběhu správního řízení opakovaně, naposledy v podaném odvolání. Neprovedení důkazu s tím odůvodněním, že žalobce zamýšlel „*prozkoušení policistů*“, jak uvedl žalovaný ve svém

odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je nesprávnou interpretací žalobcova důkazního návrhu, který netvrdil neproškolenost či neznalost policistů, nýbrž zpochybňoval to, že proškolení policisté, tedy znali způsobu používání měřicího radarového zařízení, v konkrétním případě postupovali podle návodu, zejména s ohledem na umístění vozidla s měřicím zařízením z důvodů polohopisného charakteru. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011-51 (dostupný na www.nssoud.cz): *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci. V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti.“*

Je-li pak žalovaný, jak vyplynulo z odůvodnění rozhodnutí toho názoru, že správní orgány nemohou posuzovat postupy policejních orgánů, tak pak jistě nikoliv ve smyslu správnosti nařízených postupů, nýbrž zcela jistě ve smyslu konkrétního chování jednotlivých policistů v individuálním případě. Jinak by nebylo možno postihnout případné excesy v chování policistů.

Jak vyplývá ze skutečnosti, že krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, neztotožňuje se s námitkou nepřezkoumatelnosti a rovněž se neztotožňuje s námitkou nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí. V tomto ohledu dává za pravdu žalovanému, že výrok je srozumitelný v nutné míře zaručující nezaměnitelnost skutku, přičemž zákonnost výroku se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval. Dle názoru krajského soudu žalovanému nelze důvodně vytýkat, že se s ostatními žalobními návrhy vůbec nevypořádal, když uvedl, že je považuje za nadbytečné. S ohledem na důvodnost předchozí klíčové žalobní námítky ohledně provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, krajský soud konstatuje, že odpověď na otázku potřeby provedení dalších důkazů vyjde najevo v dalším průběhu správního řízení.

Co se týče žalobní námítky ohledně zpochybnění evidenční karty řidiče jako důkazního prostředku, poukazuje krajský soud na jednoznačně protichůdné a dostatečně výmluvné stanovisko Nejvyššího správního soudu zakotvené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011-51 (dostupný na www.nssoud.cz):

„Druhým z důvodů, pro který krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí, bylo neprovedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče v souladu s § 53 odst. 6 větou první

správního řádu. I žalovaný nezpochybnil, že o provedení důkazu touto listinou nebyl do spisu učiněn záznam. Jde tedy bezpochyby o vadu řízení před správním orgánem, ale v přezkoumávané věci tuto vadu Nejvyšší správní soud na rozdíl od soudu krajského nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.“

Vzhledem k tomu, že byl žalobce úspěšný ve zpochybnění zákonnosti procesního postupu správních orgánů, který předcházel vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nezbylo soudu než napadené rozhodnutí pro vady řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Je na žalovaném, aby se v dalším řízení, vázán právním názorem soudu ohledně nutnosti provést důkaz výsledkem zasahujících policistů za účelem odstranění důvodných pochybností o způsobu provádění měření, včetně odstranění pochybností o splnění polohopisných podmínek vozidla s měřícím zařízením vyplývajících z příslušného ověřovacího listu podle § 78 odst. 5 s.ř.s., vyvaroval procesních chyb, které by ve svém důsledku mohly mít zásadní vliv na to, zda přestupkové jednání žalobce bude projednáno ve lhůtě podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona, či nikoliv. Krajský soud přitom připomíná, že nepovažoval za nutné zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť vytýkané vady řízení lze napravit v rámci odvolacího řízení před žalovaným.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalobce byl ve věci plně úspěšný a krajský soud mu přiznal proti žalovanému náhradu těchto nákladů soudního řízení:

- 3.000 Kč za uhrazený soudní poplatek podle položky č. 18, bod 2., písm. a) sazebníku zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích;
- 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč /převzetí věci, sepsání žaloby, podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)/;
- 600 Kč za náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon právní služby (podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu);

celkem byla náhrada nákladů řízení žalobci stanovena na 9.800 Kč. Platební místo se opírá o ustanovení § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Lhůta ke splnění peněžité povinnosti se opírá o ustanovení § 64 s.ř.s. ve spojení s § 160 o.s.ř.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. dubna 2013

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
V. P.